

vyhradiv svému usnesení právní moc, uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. **D ů v o d y:** Procesní soud měl neprávem za to, že žalobce promeškal lhůtu § 46 konk. ř. Žaloba došla k procesnímu soudu dne 17. ledna 1935, edikt o prohlášení konkursu na jmění R. M-ové jako majitelky firmy Bankovní dům R. M. v K. V. byl přibit na soudní tabuli konkursního soudu dne 16. ledna 1934. Počátkem tohoto dne nastaly podle § 2 konk. ř. právní účinky prohlášení konkursu. Poněvadž § 46 odst. 2 konk. ř. stanoví, že odpůřčí žalobu jest podati do roka po prohlášení konkursu, jinak nárok zanikne, nelze včítati do této lhůty podle § 902/1 o. obč. zák. den, na který připadá událost, zde prohlášení konkursu, již se počíná běh lhůty. Z toho plyne, že pro lhůtu k odpůřčí žalobě, v daném případě 16. leden 1934, nepřichází v úvahu a že na žalobu podanou dne 17. ledna 1935 jest pohlížeti podle § 232 c. ř. s. jako na včas došlou. Kdyby zákonodárce býval zamýšlel upravití lhůtu § 46/2 konk. ř. odchýlně od normy § 902 o. zák. obč., byl by musil ustanoviti, že se počíná dnem prohlášení konkursu. Procesní soud nerozhodl následkem svého opačného právního názoru, zda je odpůřčí nárok po právu. Řízení jest tedy vadné podle § 496/3 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Roční lhůta podle § 46 odst. 2 konk. ř. č. 64/31 sb. z. a n. k odpůřčí žalobě jest lhůtou práva hmotného. (Srov. rozh. sb. n. s. čís. 3854 a 9297, týkající se shodného ustanovení § 43 odst. 2 k. ř. čís. 337/14 ř. z.). Pro její vypočítání platí proto ustanovení § 902 o. z., avšak nikoliv odstavec 1, neboť tento platí pouze pro lhůty určené podle dní, nýbrž odstavec 2, podle něhož konec lhůty určené podle let připadá na onen den posledního měsíce, který číslem se shoduje se dnem události, od něhož lhůta počíná běžeti. Poněvadž tímto dnem jest tu prohlášení konkursu, jež se stalo dne 16. ledna 1934, končila se jednoroční lhůta dnem 16. ledna 1935 a žalobu podanou teprve dne 17. ledna 1935 nutno proto pokládati za opožděnou.

Čís. 14782.

K § 16 zák. čís. 57/90 ř. zák.

Služební poměr rabína; jeho zrušení výpovědí.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1935, Rv I 1956/35.)

Žalobce byl služební smlouvou ze dne 4. července 1929 ustanoven rabínem žalované náboženské obce. Podle této smlouvy příslušelo oběma stranám právo zrušiti služební poměr po uplynutí každého kalendářního čtvrtletí výpovědí nejméně šestinedělní před uplynutím čtvrtletí napřed danou. Podle stanov žalované náboženské obce (§ 38) schválených správním úřadem, jest rabína ustanoviti písemnou smlouvou na delší

dobu, při čemž lhůta výpovědní pro obec náboženskou nesmí býti kratší než šest měsíců. Přípisem žalované ze dne 28. prosince 1933 byla žalobci podle usnesení představenstva schváleného ve schůzi zesíleného představenstva náboženské obce dána výpověď dnem 15. února 1934 ku dni 31. března 1934. Žalobou domáhá se žalobce zaplacení služného za měsíce duben, květen a červen. První soud uznal, že se služební poměr žalobcův skončil dnem 31. března 1934 a žalobu na zaplacení požadovaného služného zamítl. Odvolací soud odvolání vyhověl, vysloviv, že služební poměr žalobcův a žalované dosud trvá.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Představenstvo, zesílené představenstvo a starosta jsou zastupující a správní orgány náboženské obce (§ 5 stanov). Do oboru působnosti zesíleného představenstva náleží mimo jiné ustanovovati, dávat do výslužby a propouštět rabína (§ 32 a § 34 stanov) a tedy zřejmě i výpověď služebnímu poměru. Starosta je podle § 23 g) stanov povolán, by vykonával usnesení představenstva a zesíleného představenstva obce náboženské. V § 16 zákona ze dne 21. března 1890 čís. 57 ř. z. bylo stanoveno, že služební poměr funkcionářů náboženské obce židovské jest ve stanovách upraven tak, aby rabíni byli ustanoveni na delší dobu, a postarati se o to, by nebyli propuštěni neoprávněně. V důvodové zprávě k tomuto předpisu se praví, že jím má býti vyslovena jenom zásada, že však, ježto jde o služební poměr mezi obcemi a jejich zaměstnanci, tudíž o záležitost autonomního oboru působnosti, bylo ponecháno provedení této zásady úpravě ve stanovách. Stanovy žalované náboženské obce obsahují pak v § 38 zmíněné ustanovení. Rabín jest definitivním zaměstnancem náboženské obce a může býti proto propuštěn jen z určitých ve stanovách uvedených důvodů (§ 41 stanov). Byla-li ve služební smlouvě se žalobcem sjednané vymíněna šestinedělní výpověď, místo stanovami dovolené aspoň šestiměsíční a byla-li podle této smlouvy dána žalobci šestitýdenní výpověď, vybočili zástupci žalované náboženské obce při těchto právních úkonech z plné moci jim stanovami udělené a byla proto i šestinedělní výpověď žalobci daná podle stanov bezúčinná a jeho služební poměr nebyl by jí platně zrušen a žalobce by mohl se domáhati na israel. náboženské obci, by mu platila příjmy služební smlouvou stanovené (§ 40 stanov), jejichž výše v souzené věci nebyla ani spornou. Než žalovaná obce také namítala a dokazovala, že žalobce danou mu výpověď ku dni 31. března 1934 sám uznal za účinnou a že se zrušením služebnímu poměru tohoto dne souhlasil. Stranám není zabráněno, aby služební poměr zrušily dohodou i před uplynutím výpovědní lhůty ve stanovách určené, zvláště když žalobce byl i podle stanov oprávněn zrušiti služební poměr kratší lhůtou výpovědní. Přednes žalované o tomto souhlase žalobcově je tedy důležitý pro posouzení věci. První soud zjistil, že žalobce uznal dopisy zaslanými žalované náboženské obci zrušení svého služebnímu poměru dnem 31. března 1934. Toto zjištění napadl žalobce v odvolání odvolacím důvodem nesprávného

hodnocení důkazů a bylo tedy věcí odvolacího soudu, aby tento odvolací důvod vyřídil a učinil potřebná skutková zjištění. Pokud to odvolací soud opomenul a napadený rozsudek se dotýčným přednesem neobíral, jest mu právem vytýkán rozpor se spisy i neúplnost řízení (čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s.). Řízení není tedy zralé k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.). Kdyby odvolací soud na podkladě nového jednání dospěl k závěru, že žalobce uznal mu danou výpověď za účinnou a projevil souhlas se zrušením služebního uoměru dnem 31. března 1934, nebyla by žalobní žádost již z tohoto důvodu opodstatněna. Nedojde-li odvolací soud k tomuto závěru, bude se mu ještě zabývatí dosud nevyřízenou částí odvolání, v níž žalobce napadá zjištění prvního soudu, že mu žalovaná náboženská obec po 31. březnu 1934 nesvěřila již výkon funkce rabína (konání bohoslužby), z čehož usoudil první soud, že výpověď nebyla do datečně zrušena, jak to tvrdil žalobce ve svém přednesu.

Čís. 14783.

Předpis § 68 mor. hon. zák. vztahuje se jen na škody způsobené na pozemcích a plodinách honbou a zvěří.

Používání dětí ke všem pomocným službám při honbě na zvěř je zakázáno vůbec (§ 7 zák. čís. 420/19 Sb. z. a n.

Kdo překročil zákaz o používání dětí při honbě na zvěř podle § 7 zák. čís. 420/19 Sb. z. a n., ručí jim i podle § 1311 druhá věta obč. zák. za škodu, již při honbě utrpěly.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1935, Rv II 621/33.)

Nezletilému žalobci bylo na honě, k němuž byl přibrán jako honec, vystřeleno žalovaným Janem D-em oko. Žalobou domáhal se na žalovaném Janu D-ovi, dále Leonardu Z-ovi jako pořadateli honby a Václavu Z-ovi jako nájemci honitby náhrady škody za utrpěné zranění. N i ž š í s o u d y uznaly částečně podle žaloby proti žalovaným Janu D-ovi a Leonardu Z-ovi a zamítly žalobu proti Václavu Z-ovi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce vytýká odvolacímu soudu právní mylnost (§ 503 č. 4 c. ř. s.) proto, že neuznal žalovaného nájemce honitby Václava Z-a povinným k náhradě škody za oslepnutí na levé oko přivoděné nedospělému žalobci zraněním na honu, ačkoliv prý nájemce ručí i za takové škody, a to jak podle § 68 mor. hon. zák., tak podle §§ 1313 a) a 1315 obč. zák. P a r a g r a f 68 mor. hon. zák. ze dne 18. září 1912 čís. 4 z. z. ustanovuje sice, že ten, kdo má právo honbu vykonávat, jest povinen hraditi škodu, kterou jeho honební hosté způsobili na honě (škoda honbou způsobena). Z následujících však ustanovení, pojednávajících o škodách honbou a zvěří způsobených a upravujících stanovení a uplatňování nároku na náhradu takových škod, vyplývá, že § 68 míní jen náhradu škod na po-